

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. március 12.
(csütörtök)**

Horváth Géza

SZERETETKAPCSOLAT

Énekek: 289,1; 5-7; 321,1, 3, 5, 7

Alapige: János 14,21; 23

*Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem...
... Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet...*

Imádkozzunk!

Köszönjük ezt a szép Ráday-éneket, Urunk, még akkor is, ha a dallama nem volt ismerős, de a benne megszólaló lelki üzenet, amelyről a Biblia is tanít bennünket, csodálatos, drága nekünk. Kedves szeretetedet érezhetjük, mert „szent véredet jókedvből kiontád, úgy, mint kútfőből”.

Köszönjük, hogy benned van bűneink bocsánata, új életünk és megtartatásunk. Ezért nem esünk kétségbe akkor sem, ha szorongattatunk, akkor sem, ha a Sátán rémítene bennünket, és elnyelni akarna. Megvalljuk: rajtunk nincs hatalma, mert hozzád tartozunk, benned élünk, mozgunk és vagyunk.

Hálás a szívünk a mai napért, és köszönjük, hogy ez estében együtt lehetünk, figyelhetünk igédre, imádkozhatunk.

Kérünk, szólíts meg bennünket, Urunk, és helyezd szívünkre a te drága beszédedet, hogy ne vétkezzünk ellened.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor szembesülünk ezekkel a drága igékkel, akkor azt kell lássuk, hogy János apostol mennyire a szívébe véste azt, amit az Úr Jézus Krisztus mondott.

János, itt a 14. fejezetben is, hűségesen leírta azt, amit Jézus Krisztus mondott arról, hogy aki megtartja az Ő parancsolatait, az szereti Őt, illetve, ha valaki szereti Őt, az megtartja az Ő igéjét.

Eltelik sok-sok év, évtized, amikor János apostol megvallja ugyanezt. Hiszen ha valaki elolvassa János levelét, akkor ugyanezzel fog találkozni az 5,3 versében: „Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk.”

Eltelt tehát több évtized, és János apostol szívében és elméjében tovább dolgozik ez a drága ige: Ha valaki megtartja az Úr parancsolatait, az szereti Őt.

Az is érdekes, hogy össze van kapcsolva egymással ebben az igében az Ő igéjének, parancsainak megtartása és az iránta tanúsított szeretet: ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet. Aki megtartja az én beszédemet, az szeret engem. — Össze van kapcsolva ez a két dolog, mi pedig tudjuk az igéből, hogy amit Isten összekapcsolt, azt ember nem választhatja szét. Ez erre a kijelentésre is igaz.

Mi az, ami érdekes ebben az igében?

Nekem az volt az első érdekes dolog, amikor az igét elolvastam, és ezt nézzük meg, mielőtt rátérnénk az ige magyarázatára, hogy Jézus az övétől szeretetkapcsolatot vár: Ha valaki szeret engem... Az szeret engem, aki megtartja ígémet. — Jézus az övétől tehát, és ez nagyon drága evangélium és örömhír, hogy tőlünk szeretetkapcsolatot vár.

Mi lehetne még, ha nem szeretetkapcsolat? Ha nem szeretetkapcsolat fűzné az igaz hívőt Istenhez, az Ő gyermekét az Atyához, a Fiúhoz és a Lélekhez? A Szentháromság egy, örök igaz Istenhez? A Biblia alapján elmondhatjuk: akkor félelemkapcsolat lehetne.

Most Jákób történetét vettük egy-két bibliaórán. Ha megnézzük ott, akkor bizony Jákóbnak volt olyan időszaka, amikor őt Istenhez félelemkapcsolat fűzte. Emlékezzünk, mit mond, amikor látja a mennyei lépcsőt, amin az angyalok fel-alá járnak, ami összeköttetés az ég és föld között. Jákób megrémül, és azt mondja: félelmes ez a hely — mert ez a menny kapuja.

Itt látjuk, hogy Jákób és Isten között félelemkapcsolat van. Fél az Istentől. Félelmetes ez a hely. A hívő számára Isten jelenléte nem félelmetes. A bűnös ember számára félelmetes. Aki még nem ismeri azt az Istent, aki megbocsátja a bűnt és elengedi népe maradékának vétkeit. Nem rettenetes dolog, amikor valaki Isten előtt így jár, így él, pedig annyi drága ígéretet kapott? Isten megmondja: vele lesz, megáldja, megsokasítja, meggazdagítja, neki ad mindent, ami itt van északra, keletre, délre, nyugatra, és akkor azt mondja: félelmetes ez a hely.

Aki az Isten gyermeke, az meg mit mond? „Az Úr közelsége oly igen jó nekem.” — Ott nem félelemkapcsolat van. Az Úr közelsége van. A 294. dicséretünk egyik sora: „A te jelenléted megvidámít, éltet, bátor szívet ad.” A hívő embernek Isten jelenléte ezt jelenti. A 84. zsoltár írója vágyakozik: bárcsak ott lehetne mindig Isten hajlékában, Isten tornácában. Az olyan, mint a verébnek, fecskének a fészek. Ó Zebaoth Isten, ha megállunk a te tornácaidban. Jákób meg azt mondja: félelmes ez a hely.

Lehet Istennel egy szolgáló kapcsolat. Erről is beszél a Szentírás a Lukács 15. részben. A tékozló fiú példázatában láthatjuk, amikor a fiú úgy gondolja: tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy — vagyis szolgáló kapcsolatot aka-

rok. Ezt lehet, azért mondta a tékozló fiú, mert nekikezdünk törleszteni azt, amit elherdáltunk. Visszatenni a bankszámlára azt, amit levettem róla eddig, és tégy engem szolgálává. És ott kijelenti nekünk Isten abban az igében: nem, Ő csak fiúi kapcsolatot tud elképzelni. Ez az én fiam, és nem szolga, és nem cseléd az atyai házban, hanem szeretett gyermek.

Micsoda csodálatos üzenete az igének, hogy a szeretetkapcsolat, amit Isten létesít velünk, az csak bűnbocsánatból fakadhat. „Aki befogadja parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem.”

Sokféleképpen lehet érteni ezt az igét, de hadd menjünk vissza oda, hogy mit is jelent ez a szeretet, és miért kapcsolja össze Isten a parancsolattal. Jézus Krisztus a parancsolattal meg az Ő igéjével kapcsolja össze: ha valaki megtartja a parancsolatokat..., aki megtartja az én igémet... Miért kapcsolja össze?

Ezt a mi reformátor eleink szépen észrevették, amikor megfogalmazták azt a kérdést, hogy mit kíván tőlünk Isten törvénye. Ismerjük a feleletet. Megtanít erre röviden Jézus Krisztus a Máté 22-ben. Mit kíván Isten törvénye? „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, teljes erődből, és szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Mit kíván a törvény? Nem félelmet. Mit kíván az ige? Nem szolgálai viszonyt, hanem szeretetkapcsolatot. Nem azt mondja, hogy tartsd meg a törvényt, hanem azt mondja: szeresd az Urat! — Mennyivel másabb: szeresd az Urat.

Még hadd utaljak a hitvallásra. A második kérdés azt mondja: hány dolgot kell tudnod azért, hogy boldog légy, boldogan élhess és boldogan hallhass meg? Azt mondja a felelet: hármat. Az első: mily nagy az én bűnöm és nyomorúságom, aztán hogyan szabadít meg Isten a nyomorúságomból, és milyen hálával tartozom neki.

Mit kell tudnod? Éppen ezért olyan fontos, hogy Jézus Krisztus ebben az igében ismeretről is beszél. Ezt tudni, ezt ismerni kell. Az ismeret pedig kijelentés útján lesz a miénk. Hogy tudniillik az ige kijelenti nekünk. Különben magunktól nem tudnánk, hogy nyomorultak vagyunk. Ezt nekünk, hogy elvesztünk, csak Isten igéje mondja meg.

Miért szembesít azzal, hogy mily nagy az én nyomorúságom, és bűnöm? Azért, mert különben nem kívánnánk a szabadulást. Ha a beteget nem szembesíti az orvos azzal, hogy beteg vagy, akkor nem akar gyógyulni, jól vagyok így is, nincs nagy bajom. Ezért szembesít az ige. Utána miért mondja, hogy ismerd meg a szabadulást? Azért, mert ha nem ismernénk meg a szabadulást, akkor meg kétségbe kellene esnünk a nyomorúságunk miatt, hogy elveszünk. Ha nem lenne szabadulás, akkor meg nem tudnánk, milyen hálával tartozunk ezért a megszabadításért.

A Római levélben csodálatosan együtt van ez, amikor Pál apostol felkiált: „Ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg e halálnak testéből? Hálát adok Jézus Krisztus által.” — Tehát egy igében szólal meg ez a három gondolat.

Mert ha megszabadul valaki, és hála járja át a szívét, azért fontos, hogy hálásak legyünk, azért mondom, mert ebből fakad a szeretet. A hálával meg azért tartozunk, mert akkor láthatjuk, hogy valóban megszabadultunk, amikor Isten-

hez való hálánkat és szeretetünket kimutatjuk. Az szeret engem... Kinek szól ez? A megszabadított embernek.

Szeretem azokat az ígéket, amikor Dávid például a 18. zsoltárban felkiált, és azt mondja: „Szeretlek, Uram, én erősségem!” Vagy a 116. zsoltárban azt olvassuk: „Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezésem szavát.”

Olyan jó lenne, ha ma este szembesülnénk azzal, hogy újból feltenné nekünk az Úr azt a kérdést: „Szeretsz-e engem?” Nem azt kérdezi, hogy sokat tudsz-e rólam, hanem azt: szeretsz-e engem? A napokban valakivel beszélgettem, és elmondta: úgy érzi, hogy olyan keveset tud Jézus Krisztusról. Azt mondtam neki: az Úr Jézus Krisztusnak nem az a kérdése, hogy mennyit tudsz rólam, hanem az: szeretsz-e engem?

Ki tudja szeretni az Urat? Valakitől kérdeztem ezt, és azt a választ kaptam, és azon elkezdtem gondolkodni: aki megismerte Isten szeretetét. Vajon nekünk az Isten szeretetét kell megismernünk? Az ige alapján nem, hanem fordítva: a szeretet Istenét kell megismernünk.

Figyeljük meg, hány ember akarja ismerni az Isten szeretetét, mert az olyan jó. 'Csak szeret bennünket a jó Isten'. — Hány embertől hallottam ezt a szolgálatom alatt. De az embernek elsősorban nem Isten szeretetével kell szembesülni, hanem a szeretet Istenével. Ki az, akiről János azt mondja: az Isten szeretet? („O theos agape estin”) Kiről mondja János a levélben? A szeretetnek az Istene. Akkor tudjuk szeretni Istent, ha megismerjük. Akkor tudjuk jobban szeretni, ha egyre jobban ismerjük. Ezért mondja Pál apostol: az a célom, hogy mind jobban megismerjem Őt és az Ő feltámadásának az erejét. Egyre jobban ismerni! És ahogy ismerem, egyre jobban szeretem.

Mielőtt arról beszélünk, hogy ki szereti Istent, nézzük meg, ki a szeretet Istene?

János azt mondja levelében: nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük Istent, hanem hogy Ő szeretett minket. Ezt azért mondom, hogy tegyük egymás mellé a János evangéliumot és a levelet, mert nagyon sok egyezés és hasonlóság van benne. János a levélben azt írja: nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük Istent, hanem hogy Ő szeretett minket. Ő előbb szeretett minket.

Nézzük meg röviden, hogy mit olvasunk a szeretet Istenéről.

Először azt olvassuk, és ez fontos a Szentírásban: *a szeretet Istene meg nem érdemelt, előre elhatározott szeretettel szereti az övéit.* (5Móz 7,7-8). Mit olvasunk itt: „Nem azért szeretett, és nem azért választott ki benneteket az Úr, mintha ti volnátok valamennyi nép közt a legnagyobbak, hiszen a legkisebbek vagytok minden nép között, hanem azért, mert szeret benneteket az Úr. Ezért hozott ki, és ezért váltott meg a szolgaság házából.”

Vagy a Hóseás 11,1 szerint: „Még gyermek volt Izráel, mikor megszerettem. Egyiptomból hívtam ki fiamat.” — tehát mindig szeretet, szabadítás.

A Malakiás 1,2-3 botránkoztató igéje Jákóbot szerettem... — Most, hogy Jákób történetét vesszük, látjuk, hogy Jákóbban nem sok szeretetre méltó van. Annyi furfang, annyi agyalás, annyi hamis terv, szándék, csalás. Rászolgál a nevére. Jákób mindenkit át akar verni. Még Istennel is csak üzletelni akar. Azt

mondja: „Amit adsz nekem, majd a tizedét odaadom.” A kilencet zsebre vágom, az jó lesz, de adjál nekem, mert kapsz belőle egy tizedet. Jó üzletember. Istennel is üzletelni akar. És azt mondja: Jákóbot szerettem. Megdöböntő.

Pál apostol beszél a kolosséi híveknek. Azt mondja nekik: Istennek választottai, szentek és szeretettek. Vagy azt mondja a thesszalonikai hívőknek Pál apostol: Istentől szeretett atyámfiaik, ti ki vagytok választva. — Nem arról beszél, hogy én szeretlek titeket, hanem arról, hogy Istentől szeretettek vagytok.

Másodszor: az Isten szeretete kimutatott szeretet az ige szerint. Az Isten szeretete és a szeretet Istene nem elmélet, nem szép gondolat, hanem kimutatott szeretet (Róm 5,8). „Az Isten pedig a hozzánk való szeretetét abban mutatta meg (nem elgondolta, hogy ezeket szeretni fogom, hanem ezt a szeretetet kimutatta, megvalósította), hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.

Ugyanerről beszél János levelében is, a 4. fejezetben: „Abban nyilvánul meg Isten szeretete, hogy elküldte az Ő Fiát a világba, hogy éljünk általa.” Ez kimutatott, megnyilvánuló szeretet.

Harmadszor: az Isten szeretete megbánhatatlan szeretet. Jeremiásban olvassuk azt az ígét, a 31. fejezetben: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem ki rád az én irgalmasságomat. Nem múltó, nem ideig való szeretet, hanem örökkévaló szeretet.

A negyedik: az Isten szeretete mentő és megőrző szeretet. Efézus 2,4-5. „De Isten gazdag lévén irgalmomban, az Ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt.”

Róma 8,35-től, (merthogy ez a mentő szeretet, most pedig a megőrző szeretet:) „Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés?” — Ez megőrző szeretet.

Azért szoltam először arról, hogy ne arra fókuszáljunk, hogy mi szeretjük Istent, inkább arra kell a Szentírás alapján, hogy Isten hogyan szeretett engem. Az én szeretetem csak válasz, valamiféle viszonzás. Hálából felfakadó szeretet, és pontosan ez az, ami a hívőt megakadályozza abban, hogy félelemszeretettel legyen Isten felé, és ne szolgai viszonyban legyen Istennel, ne másféle kapcsolatban, hanem a szeretetkapcsolatban legyen Istennel.

Befejezésül: nézzük meg, hogy kimutathatjuk-e a szeretetünket az Úr felé?

Az ige szerint igen. Sőt elmondja, hogy miben tudjuk szeretetünket kimutatni. „Aki befogadja a parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem.” Jézus azt mondja: aki szeret engem, az megtartja az én ígémet. Összekapcsolja ezt a kettőt. Érdekesen kapcsolja össze. Miben mutathatjuk meg Jézus felé a szeretetünket? Az engedelmességben. Ha valaki megtartja... Aki megtartja az én ígémet... Aki komolyan veszi az én szavamat... Aki nem engedi el a füle mellett... Aki azt mondja, amit a 119. zsoltár 11. versében olvasunk: Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.

Meg tudjuk mi tartani Isten parancsolatait? Mert jön a fikció: nem szeretem az Urat, mert nem tudom megtartani parancsolatait. Mit mond az Írás?

Ha ezen múlik, hogy szeretem az Urat, hogy megtartom a parancsolatait, tudjuk, hogy nem tudjuk megtartani. Éppen ezért kell komolyan vennünk, hogy mivel nem tudja senki tökéletesen megtartani a parancsolatokat, ezért senki nem tudja tökéletesen szeretni az Istent. Láttuk a gazdag ifjúnál, hogy kilencen nagynehezen átvergődik, a tizediken elhasal. Ezt emberi mércével értve.

Az ige szerint nem tudjuk megtartani a parancsolatokat. Jól van ez így, mert ha tökéletesen meg tudnánk tartani a parancsolatokat, akkor nem szorulnánk kegyelemre. Azt mondaná az ember: megy ez nekem. Nem kell ehhez Isten segítsége. Nem kell kegyelem, és tolnánk magunkat előre: ami tőlem telik ki.

Ugyanakkor mégis miért mondja az ige: Aki megtartja az én parancsaimat? Erre a Káté írói is gondoltak, mert azt mondták: miért hirdetteti Isten olyan szigorúan a parancsolatokat, ha azt senki nem tudja megtartani? Pontosan azért hirdeti, hogy egyrészt ismerjem meg az én nyomorúságomat, az én tökéletlenségemet. Hogy az én óemberem ott maradt és dolgozik, és működik, ellenáll, hogy ismerjem magamat, hogy még mindig nem tudom teljesíteni.

Ismerjem meg azt, amit Illés mond a fa alatt: nem vagyok jobb az én atyáimnál. Most azért vedd el a lelkemet. — Ha mi meg tudnánk tartani a parancsolatokat, akkor olyan nagy mellénnyel járnánk, hogy nekünk sikerül.

Ismerjem meg az én gyarlóságomat — azért hirdeti Isten a Tízparancsolatot olyan szigorúan, mert minél lágyabban hirdetné, annál jobbaknak gondolnánk magunkat.

Harmadszor pedig azért, hogy ez indítson engem arra, hogy a Szentlélek által annyira menjek előre a megszentelésben, amennyire csak lehetséges. Pál azt mondja: Nem mondom, hogy már elértem, nem mondom, hogy tökéletes vagyok, de egyet cselekszem: van, amit hátrahagyok, van, aminek célegyenesen futok, és közben egyetlen dologra törekszem: szeressem azt az Urat, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

Egy kedves halleluja énekkel fejezem be. Pontosan erről szól a 301. dicséret.

Óh hadd szeresselek
Hűn s igazán!
Ím így esdekelek,
Későn, korán.
Segíts, óh Jézusom,
Hogy én téged nagyon,
S mindig jobban szeresselek.

Máshol kerestem én
Boldogságom,
S ím te nyújtod felém
Mennyországom.
Ó add, hogy tégedet,
Átadva szívemet,
Mindig jobban szeresselek.

És hogyha baj, nyomor
Övez körül,
A Sátán cselet vet rám,
S titkon örül;
Te őrizd szívemet.
Hogy én csak tégedet,
Csakis téged szeresselek!

S ha egyszer pályámat,
Bevégezém,
A célnál, mily öröm,
Te jössz elélem.
S nem gátol semmi sem,
Hogy téged én híven
És örökké szeresselek!

Ma este ez az ige üzenete: szeresd az Urat, aki szeretett téged!

Imádkozzunk!

Áldunk téged, örökkévaló Istenünk, azért a kimondhatatlan szeretetért, amellyel szerettél minket, és amely szeretetből eldöntötted, hogy nem hagysz a kárhozatban, hanem kiemelsz onnan. Eszközt is rendeltél, aki által kiveszel: a te egyetlen Fiadat, Jézus Krisztust.

Köszönjük, hogy az ige elénk tárja nyomorúságunkat, hogy ismerjük meg, és ismerjük meg azt a szabadítást, amely benned van és tőled jön, mert különben nem tudunk hálás életet élni, és nem tudunk téged szeretni. Nem tudjuk szeretni különben azt az orvost, aki meggyógyított a betegségből és életet ajándékozott nekünk.

Kérünk, ha már téged szeretünk, add, hogy minden dolgunk szeretetben menjen végbe. Amit gondolunk, amit szólunk, ahogyan cselekszünk kapcsolatainkban mindenütt, ahol járunk, hadd sugározzon rólunk, hogy mi szeretjük az Urat. Nem félelem köt hozzá bennünket, mert nem ítélő Istenként ismerjük, hanem kegyelmes Istenként, és azért szeretet köt hozzá.

Köszönjük, hogy ez a szeretet elszakíthatatlan, megbánhatatlan a te részedről.

Megvalljuk, Urunk, hogy csak a mi részünkről ingadozó ez a szeretet. Megvalljuk, hogy csak mi vagyunk hűtlenek ebben a kapcsolatban, ebben a szeretetben.

Köszönjük, hogy oda viszel bennünket majd kegyelem által, ahol nem gátol semmi sem, hogy én téged híven és örökké szeresselek.

Légy áldott ezért.

Ámen.

321. dicséret

1. Hogy eljött az időknek teljessége,
Bétölt már minden szentek reménysége;
Kit régtől fogva minden szent vára:
A Fiú testet öltött magára.
Nyilván lett hozzánk Isten jó szándéka:
Ím, emberek közt van az ő hajléka;
E világ éppen mármár megavult,
De Jézus eljöttével megújult.

(...)

3. Ezáltal a kegyelmi frigy felépült,
Hogy halál árnyékában amely nép ült,
Láthasson szép nagy világosságot,
A bűnös is nyerhessen váltságot.
Eljött, hogy a békességet hirdesse,
Hogy az elveszett juhok megkeresse,
Hogy az ördögnek dolgát elrontsa,
Hogy értem drága vérével kiontsa.

(...)

5. Már megítélted szegény lelkem perét,
Rám árasztottad szerelmed tengerét;
Végét nem érem én e mélységnek,
Angyalok is csak rebegnek ennek:
Ó, nagy szeretet, melyhez hasonló nincs!
Ha lett volna még Istennél nagyobb kincs,
Nem tartózkodott volna iránta;
Ez volt a legtöbb; nékem ezt szánta.

(...)

7. Kereslek, Uram, engem te is keress;
Szeretlek, tudod, ó, hát te is szeress!
Tedd egy szívvé szívemet szíveddel,
Ejts rabul engem hívó szemeddel.
Vonj, hogy atyádhoz általad mehessek,
Élj bennem, benned hogy én is élhessek!
Ó, Uram, tőled hová mehetnék?
Elveszném, tiéd ha nem lehetnék.